

201. 4

SEKRETARIAT DZIEKANA Wydziału Prawa i Administracji UAM	
wpl. dn.	06 -06- 2014
NR	1733

Warszawa, dnia 22 maja 2014 r.

Protokół z posiedzenia komisji habilitacyjnej powołanej w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego Pana dr. Justyna Piskorskiego

(jednostka prowadząca postępowanie habilitacyjne: Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu)

Komisja zebrała się na posiedzeniu w Warszawie, w dniu 22 maja 2014 r., w budynku Trybunału Konstytucyjnego, przy Alei Szucha 12 a w składzie:

Prof. dr hab. Andrzej Wróbel (przewodniczący)
Prof. dr hab. Piotr Stępiak (sekretarz),
Dr hab. prof. UAM Robert Zawłocki (członek),
Dr hab. Prof. UŁ Krzysztof Indeckci (członek),
Prof. dr hab. Eleonora Zielińska (recenzent),
Dr hab. prof. UW Michał Królikowski (recenzent),
Dr hab. prof. INP PAN Monika Szwarc (recenzent).

Stwierdzono, że skład komisji odpowiada wymaganiom stawianym przez § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 22 września 2011 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodach doktorskich, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz. U. nr 204, poz. 1200, dalej: „rozporządzenie”). Stwierdzono również, że habilitant nie złożył wniosku o przeprowadzenie głosowania w trybie tajnym, o którym mowa w art. 18a ust. 9 ustawy z 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65, poz. 595 ze zm., dalej: „ustawa”), wobec czego w myśl art. 18a ust. 8 ustawy komisja podejmuje uchwałę w głosowaniu jawnym.

Przewodniczący otworzył posiedzenie i przedstawił zwięźle przedmiot posiedzenia, sylwetkę i dorobek naukowy oraz autoreferat habilitanta. Stwierdził, że zgodnie z wymaganiami wynikającymi z ustawy zostały złożone trzy recenzje oraz opinie uzasadniające stanowisko w sprawie osiągnięć naukowych i aktywności naukowej habilitanta, sporządzone przez dwóch członków komisji, przewodniczącego oraz sekretarza komisji. Następnie udzielił

głosu uczestniczącym w posiedzeniu recenzentom w celu krótkiego przedstawienia konkluzji recenzji¹.

W pierwszej kolejności głos zabrała prof. dr hab. prof. Eleonora Zielińska. Recenzentka stwierdziła, że jest świadoma, że wszelkie recenzje i stanowiska zostały doręczone. W związku z tym, oceniając rozprawę habilitacyjną, podała, że ma ona szereg zalet, lecz zawiera także liczne braki. Jako jej zalety na pierwszym miejscu Recenzentka wskazała, że jest ona ujęciem nowatorskim, zawiera szereg nowych idei i propozycji interpretacyjnych. Może spowodować „pewien” ferment w nauce. Z kolei za braki uznała brak prezentacji własnych poglądów, który Habilitant zastępuje przytaczaniem odpowiednich stanowisk z literatury, niedociągnięcia metodologiczne, braki w bibliografii, np. brak Komentarza do Traktatu o Unii Europejskiej. Ogólnie oceniła, że braki te chociaż poważnie umniejszają wartość naukową monografii habilitacyjnej, to jednak jej nie przekreślają. Recenzentka zdecydowanie pozytywnie oceniła pozostały dorobek Habilitanta. Na tej podstawie sformułowała końcową, całościową, jednoznacznie pozytywną jego ocenę. Stwierdziła, że po zapoznaniu się z pozostałymi recenzjami i stanowiskami członków komisji podtrzymuje stanowisko, które wyraziła w konkluzji recenzji, i uważa, że należy dopuścić habilitanta do dalszych etapów oraz podjąć pozytywną uchwałę.

Kolejna Recenzentka, tj. dr hab., prof. INP PAN w Warszawie Monika Szwarz, zabierając głos podtrzymała ocenę wyrażoną w recenzji, zgodnie z którą Habilitant nie spełnia wymogu zrealizowania osiągnięcia naukowego, które stanowiłoby znaczny wkład w rozwój nauk prawnych w dyscyplinie prawo w rozumieniu art. 16 ust. 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym. Stwierdziła, że monografia habilitacyjna ma szereg braków, dotyczących przede wszystkim analizy normatywnej, jak również literatury i źródeł stanowiących jej podstawę. Tym niemniej, pozostały dorobek naukowy, tj. dydaktyczny, popularyzatorski oraz w zakresie współpracy międzynarodowej Recenzentka oceniła pozytywnie. Ogólnie jednak, biorąc pod uwagę wszystkie przesłanki i kryteria oceny, całościowy dorobek kandydata uznała za niewystarczający dla uzyskania stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk prawnych.

Następnie zabrał głos trzeci z recenzentów dr hab. prof. UW Michał Królikowski. Oceniał on, że rozprawa habilitacyjna jest dziełem oryginalnym, na gruncie polskiego piśmiennictwa

¹ Recenzje stanowią załącznik do niniejszego protokołu.

penalnego stosunkowo nowatorskim. Za główną jej zaletę uznał odniesienie analiz prawnych do szerokiego kontekstu nauk społecznych. Podkreślił, że Habilitant porusza się niezwykle sprawnie po różnych dziedzinach nauki, stosując udanie metodę skojarzeniową. Formułuje szereg trafnych obserwacji, co jest o tyle trudne, że nie ma doświadczenia praktycznego i obserwuje organy unijne z perspektywy „biurka”.

Jednocześnie jednak Recenzent wskazał na braki w zakresie rozważań dogmatycznych, dzieląc szereg uwag Recenzentów, którzy wcześniej zabierali głos, zwłaszcza zaś dr hab. prof. INP PAN - Moniki Szwarc. Stwierdził, że Habilitant stosuje tryb skojarzeniowy dość chaotycznie, sięgając raz do Platona, innym razem do K. Poppera. Konkludując, pomimo pewnych uwag krytycznych uznał rozprawę on za wartościową, dowodzącą samodzielności naukowej Habilitanta. Wysoko ocenił sam pomysł naukowy, który uznał za nowatorski, jak również głębsze „wejście” Habilitanta w analizę uwarunkowań politycznych legitymizacji prawa karnego. Recenzent jednoznacznie pozytywnie ocenił pozostały dorobek naukowy Habilitanta. Jego zdaniem, poziom analizy dogmatycznej w innych pracach składających się na ten dorobek jest wyższy niż w rozprawie habilitacyjnej. W konkluzji stwierdził zatem, że wraz z monografią habilitacyjną dorobek ten wystarczy dla sformułowania ogólnej oceny pozytywnej całości osiągnięć naukowych Habilitanta.

Reasumując, z trzech recenzentów, dwóch wyraziło jednoznaczne stanowisko, że zarówno osiągnięcia naukowe habilitanta, po uzyskaniu stopnia naukowego doktora, jak i jego aktywność naukowa, odpowiadają w pełni wymaganiom określonym w art. 16 ust. 1 ustawy i stanowią dostateczną podstawę wyrażenia przez komisję pozytywnej opinii w przedmiocie nadania dr. Justynowi Piskorskiemu stopnia naukowego doktora habilitowanego.

Po wystąpieniach recenzentów przystąpiono do dyskusji nad uchwałą komisji w przedmiocie opinii w sprawie nadania lub odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego. Przewodniczący udzielał kolejno głosu pozostałym członkom komisji, którzy wyrazili swoje stanowisko w przedmiocie treści uchwały.

Głosy te potwierdziły oceny zaprezentowane przez recenzentów, jednak co do oceny dr hab. prof. INP PAN Moniki Szwarc wyrażono opinię, że jest ona dość jednostronna. Koncentruje się bowiem na aspekcie dogmatycznym rozprawy habilitacyjnej, podczas gdy ma ona charakter wieloaspektowy. Wchodzi wyraźnie na grunt nauk społecznych.

Tak więc, w dalszej kolejności przewodniczący poprosił o zabranie głosu dr. hab. prof. UŁ Krzysztofa Indeckiego. Stwierdził on, że dyskusja nad oceną rozprawy habilitacyjnej jest dość trudna. Wybór tematu jest bowiem frapujący, jednak zawartość pracy nie do końca odpowiada tytułowi. W pracy jest szereg nieścisłości, jak również uwidacznia się pewien brak staranności w analizie. Ponadto, w monografii brak dyskursu, a także odwołań do literatury amerykańskiej. Zdaniem Profesora przebudowy wymagałaby również struktura pracy. Pomimo tych braków ocenił on, że rozprawa habilitacyjna może stanowić podstawę do ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych. Przesądza o tym oryginalny pomysł naukowy. Profesor podkreślił, że zgadza się w takiej ocenie z recenzentem dr hab. prof. UW Michałem Królikowskim.

Jako kolejny zabrał głos dr hab. prof. UAM Robert Zawłocki. Na wstępie przekazał on pisemną opinię o dorobku Habilitanta. Jako jego przełożony wystawił mu znakomitą opinię. Podkreślił jego aktywność na różnych polach, m.in. organizacyjnym oraz jego rzecznika dyscyplinarnego ds. studentów. Wskazał, że jest on wyróżniającym się dydaktykiem. W sferze naukowej ocenił Habilitanta jako bardzo solidnego, zauważając, że nie jest wybitny. Co do rozprawy habilitacyjnej, Profesor podkreślił, że jej tytuł jest bardzo udany i to również z perspektywy dogmatycznej. Sama monografia stanowi udaną prowokację naukową. Pokazuje bowiem, że Unia Europejska nadużywa swojej legitymizacji. Praca zachęca więc do dyskusji i dalszych opracowań tego rodzaju. Brakuje bowiem studiów interkulturowych.

Następnie wypowiedział się przewodniczący Komisji - prof. dr hab. Andrzej Wróbel. Stwierdził on, że zarzut, iż praca jest niedogmatyczna jest niezasadny. Autor bowiem nie przygotował jej w oparciu o taką metodę. Jej brak nie może więc stanowić błędu. Profesor wskazał też na chaotyczny, niestaranny język Habilitanta. Stwierdził, że łączy on poglądy autorów, których połączyć nie można (np. A. Wysockiego z innymi). Tworzy to pewnie chaos w analizie. Uwidacznia się brak usystematyzowania prezentowanych poglądów. Zdaniem prof. dr. hab. Andrzeja Wróbla nie jest to jednak jakiś poważniejszy brak monografii. Konkludując, Profesor ocenił, że pozostały dorobek Habilitanta zasługuje na jednoznacznie pozytywną ocenę. Łącznie więc z rozprawą habilitacyjną daje podstawę do pozytywnej oceny całości jego osiągnięć.

Jako ostatni zabrał głos sekretarz Komisji - prof. dr hab. Piotr Stępiak. Zwrócił on uwagę na to, że recenzja dr hab. Prof. INP PAN Moniki Szwarc jest dość jednostronna, koncentruje się bowiem tylko na aspekcie normatywnym rozprawy habilitacyjnej. Podkreślił, że wartość

rozprawy polega przede wszystkim na jej charakterze interdyscyplinarnym oraz oparciu analizy prawnej o szerszy kontekst nauk społecznych. Stanowi to rzadkość w nauce, nie tylko polskiej. Profesor wskazał, że realizacja tego rodzaju zamysłu badawczego jest zadaniem bardzo trudnym i zakłada z góry pewne niedociągnięcia. Nie może to jednak przemawiać przeciwko podejmowaniu tego rodzaju prac. Są one bardzo potrzebne, wskazują bowiem nowe możliwości analizy prawnej. Profesor zgodził się co tego z wcześniejszą oceną prof. dr hab. Eleonory Zielińskiej. Ogólnie ocenił monografię jako dzieło wartościowe. Pozytywnie też ocenił pozostały dorobek, tj. naukowy, w zakresie współpracy zagranicznej oraz organizacyjny Habilitanta.

Po wystąpieniu Profesora głos ponownie zabrał dr hab. prof. UAM Robert Zawłocki. Podkreślił on, że Habilitant oparł metodologię swojej rozprawy na pracach Z. Ziemińskiego oraz S. Nowaka. Należy to ocenić zdecydowanie pozytywnie.

Ponownie zabrała też głos dr hab. prof. INP PAN Monika Szwarc. Stwierdziła ona, że nie postawiła zarzutu, iż praca nie jest dogmatyczna, lecz zarzut, że Habilitant nie odnosi swoich poglądów do aktów prawnych.

Z kolei dr hab. prof. UW Michał Królikowski zauważył, że wybór perspektywy do analizy prawnej dokonany przez Habilitanta był ryzykowny. Brak jednak takich prac. Prawo karne powinno bowiem być postrzegane również jako wynik pewnej komunikacji kulturowej. Przemawia to za dokonaniem takiego wyboru przez Habilitanta.

Ponownie zabrał także głos dr hab. Prof. UŁ Krzysztof Indeck. Zauważył, że bardzo trudno łączyć różne metodologie, np. socjologiczną z prawną. Skutkiem tego brakuje w nauce swobodnej dyskusji interdyscyplinarnego. Przemawia to na korzyść Habilitanta.

Po tym głosie, wobec braku dalszych głosów, przewodniczący Komisji prof. dr hab. Andrzej Wróbel zamknął dyskusję. W jej podsumowaniu zwrócił uwagę komisji na kryteria wskazane w § 3, 4 i 5 rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz. U. nr 196, poz. 1165). Zgodnie stwierdzono, że formułując swoje oceny w zakresie osiągnięć naukowych i aktywności naukowej dr. Justyna Piskorskiego członkowie komisji brali pod uwagę kryteria określone w tych przepisach.

Ze względu na zgodne co do tego stanowisko członków komisji i wobec braku przesłanek do głosowania tajnego, przystąpiono do głosowania jawnego w przedmiocie uchwały o treści zaproponowanej i odczytanej przez sekretarza komisji:

„Komisja habilitacyjna powołana w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego Pana dr. Justyna Piskorskiego w składzie: prof. dr hab.

Prof. dr hab. Andrzej Wróbel (przewodniczący)

Prof. dr hab. Piotr Stępnia (sekretarz),

Dr hab. prof. UAM Robert Zawłocki (członek),

Dr hab. prof. UŁ Krzysztof Indeck (członek),

Prof. dr hab. Eleonora Zielińska (recenzent),

Dr hab. prof. UW Michał Królikowski (recenzent),

Dr hab. prof. INP PAN Monika Szwarc (recenzent).

wyraża opinię pozytywną w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego Panu dr. Justynowi Piskorskiemu w dziedzinie nauk prawnych, dyscyplina prawo”.

Po przeprowadzeniu głosowania przez podniesienie ręki, przewodniczący stwierdził, że pięciu członków Komisji opowiedziało się na „tak”, jeden na „nie”, zaś 1 wstrzymał od głosu. Głosowanie zatem potwierdziło większością głosów, że Habilitant spełnia w całej rozciągłości wymagania wystarczające do uzyskania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk prawnych, w dyscyplinie prawo, a także prowadzenia samodzielnych badań naukowych w tym zakresie.

Przewodniczący podziękował za oddanie głosów i stwierdził, że uchwała została podjęta większością głosów w głosowaniu jawnym.

Następnie przewodniczący, w imieniu komisji, postawił wniosek, aby na podstawie art. 18a ust. 11 ustawy uchwała została przedłożona Radzie Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza, jako radzie jednostki prowadzącej postępowanie habilitacyjne.

Uzasadnienie uchwały²

Z trzech recenzentów, dwóch wyraziło jednoznaczne stanowisko, że zarówno osiągnięcia naukowe habilitanta, po uzyskaniu stopnia naukowego doktora, jak i jego aktywność

² W załączeniu wraz z uchwałą

naukowa, odpowiadają w pełni wymaganiom określonym w art. 16 ust. 1 ustawy i stanowią dostateczną podstawę wyrażenia przez komisję pozytywnej opinii w przedmiocie nadania dr. Justynowi Piskorskiemu stopnia naukowego doktora habilitowanego.

Prof. dr hab. Eleonora Zielińska wskazała zarówno braki jak i zalety monografii habilitacyjnej. Wśród tych pierwszych wskazała to, że nie wypowiada on własnych poglądów, raczej przytacza opinie innych autorów, pewne braki metodologiczne oraz w zakresie doboru literatury. Jako zalety monografii wskazała jednak, że jest ona ujęciem nowatorskim, może zawiera szereg nowych idei i propozycji interpretacyjnych. Może spowodować „pewien” ferment w nauce. Ostatecznie stwierdziła, że niedociągnięcia rozprawy poważnie umniejszają jej wartość naukową, jednak jej nie przekreślają. Swoją pozytywną opinię oparła przede wszystkim o ocenę pozostałego dorobku Habilitanta.

Dr hab. prof. INP PAN w Warszawie Monika Szwarc oceniła, że monografia habilitacyjna nie spełnia wymogów osiągnięcia naukowego, będącego znacznym wkładem w rozwój nauk prawnych. W swojej recenzji wskazała na szereg jej braków. Pozostały dorobek naukowy, tj. dydaktyczny, popularyzatorski oraz w zakresie współpracy międzynarodowej Recenzentka oceniła jednak pozytywnie. Tym niemniej, w konkluzji końcowej stwierdziła, że Habilitant nie spełnia wymogu zrealizowania osiągnięcia naukowego, które stanowiłoby znaczny wkład w rozwój nauk prawnych w dyscyplinie prawo w rozumieniu art. 16 ust. 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym.

Dr hab., prof. UW Michał Królikowski ocenił, że rozprawa habilitacyjna jest oryginalnym, zajmującym i na gruncie polskiego piśmiennictwa penalnego opracowaniem stosunkowo nowatorskim. Mimo pewnych uwag krytycznych Recenzent uznał rozprawę za wartościową, dowodzącą samodzielności naukowej Habilitanta. Recenzent pozytywnie ocenił pozostały dorobek naukowy Habilitanta. W konkluzji ocenił, że wraz z monografią habilitacyjną wystarczą on dla sformułowania ogólnej oceny pozytywnej całości osiągnięć naukowych Habilitanta.

Głosy pozostałych członków komisji oraz rezultaty dyskusji w większości potwierdziły ocenę zaprezentowaną przez recenzentów, za wyjątkiem tego, że zwrócono uwagę, iż recenzja dr hab. Monika Szwarc, która podtrzymała ogólną ocenę negatywną, jest dość jednostronna. Koncentruje się bowiem tylko na aspekcie normatywnym rozprawy habilitacyjnej. Zdaniem pozostałych członków komisji, wartość rozprawy polega przede

wszystkim na jej charakterze interdyscyplinarnym oraz wpisaniu jej w szerszy kontekst nauk społecznych. Stanowi to rzadkość w nauce, nie tylko polskiej. Wskazali oni, że realizacja tego rodzaju zamysłu badawczego jest zadaniem bardzo trudnym i zakłada z góry pewne niedociągnięcia. Nie może to jednak przemawiać przeciwko podejmowaniu tego rodzaju prac. Przeciwnie, są one bardzo potrzebne, wskazują bowiem nowe możliwości analizy prawnej.

Taka opinia pozostałych członków Komisji przeważała w dyskusji. Wyrazem tego był pozytywny wynik głosowania nad tym, czy Habilitant spełnia w całej rozciągłości wymagania wystarczające do uzyskania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk prawnych, w dyscyplinie prawo i prowadzenia samodzielnych badań naukowych w tym zakresie.

Przewodniczący

prof. dr hab. Andrzej Wróbel

Sekretarz

prof. dr hab. Piotr Stępnia

Załączniki:

1. recenzje złożone w postępowaniu habilitacyjnym;
2. pisemne stanowiska członków komisji;
3. lista obecności;
4. autoreferat habilitanta.

Warszawa, dnia 22 maja 2014 r.

**Uchwała komisji habilitacyjnej powołanej w celu przeprowadzenia postępowania
habilitacyjnego Pana dr. Justyna Piskorskiego**

(jednostka prowadząca postępowanie habilitacyjne: Wydział Prawa i Administracji
Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu)

Komisja, na posiedzeniu w Warszawie, w dniu 22 maja 2014 r., w budynku Trybunału
Konstytucyjnego, przy Alei Szucha 12 a w składzie:

Prof. dr hab. Andrzej Wróbel (przewodniczący)
Prof. dr hab. Piotr Stępiak (sekretarz),
Dr hab. prof. UAM Robert Zawłocki (członek),
Dr hab. Prof. UŁ Krzysztof Indecki (członek),
Prof. dr hab. Eleonora Zielińska (recenzent),
Dr hab. prof. UW Michał Królikowski (recenzent),
Dr hab. prof. INP PAN Monika Szwarc (recenzent).

podjęła uchwałę następującej treści:

**„Komisja habilitacyjna powołana w celu przeprowadzenia postępowania
habilitacyjnego Pana dr. Justyna Piskorskiego wyraża opinię pozytywną w
sprawie nadania dr. Justynowi Piskorskiemu stopnia doktora
habilitowanego dziedzinie nauk prawnych, dyscyplina prawo”.**

Uchwała została podjęta w głosowaniu jawnym – pięcioma „za”, przy jednym głosie
„wstrzymującym” oraz jednym „nie”.

Uzasadnienie

Z trzech recenzentów, dwóch wyraziło jednoznaczne stanowisko, że zarówno osiągnięcia naukowe habilitanta, po uzyskaniu stopnia naukowego doktora, jak i jego aktywność naukowa, odpowiadają w pełni wymaganiom określonym w art. 16 ust. 1 ustawy i stanowią dostateczną podstawę wyrażenia przez komisję pozytywnej opinii w przedmiocie nadania dr. Justynowi Piskorskiemu stopnia naukowego doktora habilitowanego.

Prof. dr hab. Eleonora Zielińska wskazała zarówno braki jak i zalety monografii habilitacyjnej. Wśród tych pierwszych wskazała to, że nie wypowiada on własnych poglądów, raczej przytacza opinie innych autorów, pewne braki metodologiczne oraz w zakresie doboru literatury. Jako zalety monografii wskazała jednak, że jest ona ujęciem nowatorskim, zawiera szereg nowych idei i propozycji interpretacyjnych. Może spowodować „pewien” ferment w nauce. Stwierdziła, że chociaż niedociągnięcia rozprawy poważnie umniejszają jej wartość naukową, jednak jej nie przekreślają. Swoją pozytywną opinię w przedmiocie podjęcia pozytywnej uchwały oparła przede wszystkim o ocenę pozostałego dorobku Habilitanta.

Dr hab., prof. INP PAN w Warszawie Monika Szwarc oceniła, że monografia habilitacyjna nie spełnia wymogów osiągnięcia naukowego, będącego znacznym wkładem w rozwój nauk prawnych. W swojej recenzji wskazała na szereg jej braków. Pozostały dorobek naukowy, tj. dydaktyczny, popularyzatorski oraz w zakresie współpracy międzynarodowej Recenzentka oceniła jednak pozytywnie. Tym niemniej, w konkluzji końcowej stwierdziła, że Habilitant nie spełnia wymogu zrealizowania osiągnięcia naukowego, które stanowiłoby znaczny wkład w rozwój nauk prawnych w dyscyplinie prawo w rozumieniu art. 16 ust. 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym.

Dr hab., prof. UW Michał Królikowski ocenił, że rozprawa habilitacyjna jest oryginalnym, zajmującym i na gruncie polskiego piśmiennictwa penalnego opracowaniem stosunkowo nowatorskim. Mimo pewnych uwag krytycznych Recenzent uznał rozprawę za wartościową, dowodzącą samodzielności naukowej Habilitanta. Recenzent pozytywnie ocenił pozostały dorobek naukowy Habilitanta. W konkluzji ocenił, że wraz z monografią habilitacyjną wystarczą on dla sformułowania ogólnej oceny pozytywnej całości osiągnięć naukowych Habilitanta.

Głosy pozostałych członków komisji oraz rezultaty dyskusji w całej rozciągłości potwierdziły ocenę zaprezentowaną przez 2 recenzentów, tj. prof. dr hab. Eleonorę Zielińską

oraz dr hab. Prof. UW Michała Królikowskiego. Dr hab. Monika Szwarc podtrzymała jednak ogólną ocenę negatywną swoją. W tej sytuacji w wypowiedziach członków komisji zwrócono uwagę na to, że poprzedzająca ją recenzja jest dość jednostronna, koncentrująca się zasadniczo tylko na aspekcie normatywnym rozprawy habilitacyjnej. Zdaniem pozostałych członków komisji, wartość rozprawy polega przede wszystkim na jej charakterze interdyscyplinarnym oraz wpisaniu jej w szerszy kontekst nauk społecznych. Stanowi to rzadkość w nauce, nie tylko polskiej. Wskazali, że realizacja tego rodzaju zamysłu badawczego jest zadaniem bardzo trudnym i zakłada z góry pewne niedociągnięcia. Nie może to jednak przemawiać przeciwko podejmowaniu tego rodzaju prac. Przeciwnie, są one bardzo potrzebne, wskazują bowiem nowe możliwości analizy prawnej.

Taka opinia pozostałych członków Komisji przeważała w dyskusji. Wyrazem tego był wynik głosowania nad tym, czy Habilitant spełnia w całej rozciągłości wymagania wystarczające do uzyskania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk prawnych, w dyscyplinie prawo, i prowadzenia samodzielnych badań naukowych w tym zakresie. W głosowaniu tym pięciu członków Komisji opowiedziało się na „tak”, jeden na „nie”, zaś 1 wstrzymał od głosu.

